

Arrest

nr. 294 383 van 19 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 26 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam samen met zijn familie op 27 januari 2018 het Belgische grondgebied binnen met een visum en diende op 5 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 15 mei 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest nr. X van 9 april 2019.

1.3. Zonder België te verlaten diende verzoeker op 29 april 2019 een tweede verzoek in om internationale bescherming.

1.4. De commissaris-generaal trof op 13 september 2019 een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van dit tweede verzoek om internationale bescherming. Het beroep bij de Raad tegen deze beslissing werd verworpen in zijn arrest nr. X van 16 juni 2020.

1.5. Zonder België te verlaten dient verzoeker het huidige, derde, verzoek in om internationale bescherming in op 4 augustus 2022.

1.6. Op 14 december 2022 neemt de commissaris-generaal de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) dewelke dezelfde dag ter kennis werd gegeven aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Egyptenaar van nationaliteit en bent u een orthodox christen afkomstig uit Abo Korkas, al Minya. Op 3 september 2007 huwde u met C.(...) K.(...) F.(...) M.(...) (O.V. (...)). Samen hebben jullie drie kinderen: zoon K.(...) I.(...) R.(...) K.(...) (°2008 te Egypte) en dochters C.(...) I.(...) R.(...) K.(...) (°2013 te Egypte) en C.(...) I.(...) R.(...) K.(...) (°2021 te België).

Nog verklaarde u dat u vanaf uw geboorte tot 2008 verbleef u in Abo Korkas, Al Minya. Tussen 2008 en uw vertrek naar België verbleef u zowel in Al Minya als in Hurghada, waar u een flat had. U pendelde tussen deze plaatsen wanneer u problemen kende en wanneer het vakantie was. Op beide plaatsen gaf u, net zoals uw vrouw, les op een christelijke school. U bent leraar Engels. Uw laatste werkdag was in december 2017 in Abo Korkas. U heeft Europa verschillende malen bezocht op vraag van de kerkgemeenschap. Van 21 augustus 2016 tot 14 september 2016 ging u naar Griekenland, u gaf les over Christus, o.a. aan (bekeerde) moslims. Van 5 juli 2017 tot 30 juli 2017 verbleef u om dezelfde reden in Duitsland. Samen met uw gezin kwam u tevens naar Europa op vakantie van 5 februari 2017 tot 12 februari 2017.

*Voorts was uw vader volgens uw verklaringen was een welgesteld man. Hij was in Abo Korkas eigenaar van een kleine en een grote winkel in bouwmaterialen. Jullie woonden op de verdieping boven de winkel, alwaar uw moeder nog steeds verblijft. Uw vader had problemen met moslims uit de buurt. Uw vader verdween in mei 2008 en sinds die dag vernam u niets meer over hem. Later kwam u tot het besef dat M.(...) A.(...) K.(...) E.(...) A.(...), een strikte moslim (Moslimbroeder) uit de straat, hiermee te maken had. Uw vader had immers een handgemeen met hem gehad en werd bedreigd door M.(...) . U meende dat dit kwam omdat uw vader christen en welgesteld was en hij meermaals weigerde om M.(...) geld te geven. Het politieonderzoek naar uw vader leverde niets op en werd in 2010 afgesloten, een gegeven waar u mee akkoord was. Op 18 december 2015 namen M.(...) en zijn broer T.(...) op basis van valse papieren en met geweld de winkel van uw vader in. In deze periode werden u en uw vrouw vaak beledigd omdat jullie christenen waren. In 2017, nadat u terugkeerde uit Duitsland, werd u valselijk beschuldigd van negatieve uitslatingen over de islam. Deze beschuldiging werd ingediend door I.(...) A.(...) en M.(...) H.(...), die op hun beurt gestuurd werden door M.(...) en zijn broer T.(...). Ze wilden wraak op u nemen omdat u les had gegeven over het christendom aan moslims. Van 30 oktober 2017 tot 2 november 2017 werd u omwille hiervan opgesloten in het politiekantoor. Hierna en tot uw vertrek pendelden jullie tussen Abo Korkas en Hurghada. In november of december 2017 zag u M.(...) met zijn vrouw en zoon in hun auto zitten in Hurghada en concludeerde u hieruit dat ze jullie schuilplaats in Hurghada gevonden hadden. U ging hierna terug naar Abo Korkas om uw familie en uw schoonfamilie te groeten. De laatste week voor jullie vertrek verbleven jullie in Hurghada. Naar aanleiding van de beschuldiging verliet u met uw gezin Egypte op 27 januari 2018 met een visum (geldigheid: 21/1/2018-15/02/2018). Jullie reisden die dag naar België. Op 5 februari 2018 dienden jullie een **eerste verzoek** om internationale bescherming in.*

U vernam intussen via uw Egyptische advocaat dat u op 15 februari 2018 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar als gevolg van de beschuldiging die tegen u werd ingediend. Bij terugkeer vreesde u enerzijds deze gevangenisstraf, u vreesde anderzijds vermoord te worden of u verplicht te moeten bekeren tot de islam. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u de originele paspoorten van het hele gezin neer; een huwelijkscertificaat; geboortecertificaten van het hele gezin; politieverlagen naar aanleiding van de verdwijning van uw vader; medische rapporten en politieverlagen naar aanleiding van de vechtpartij in 2015; een politierapport over de beschuldiging tegen u aangaande godslastering; een bevel om u te arresteren naar aanleiding van de godslastering; de veroordeling tot zeven jaar gevangenisstraf wegens godslastering; een brief van Griekse kerk dat u daar was in augustus en september 2016; een brief van

een Duitse kerk dat u daar was in juli 2017; een brief van de evangelische kerk in Abo Korkas; een brief van de The National Council for Human Rights; een CD van uw deelname aan de christelijke zanggroep; en certificaten dat u en uw gezin gedoopt zijn.

Op 15 mei 2018 betekende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eenzelfde beslissing werd in hoofde van uw echtgenote genomen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), uw echtgenote deed dat niet. De RvV bevestigde in haar arrest op 9 april 2019 (arrestnummer 219 615) de beslissing van het CGVS. U tekende geen cassatieberoep aan.

U keerde niet terug naar Egypte, evenmin verliet u België. U diende samen met uw echtgenote op 29 april 2019 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U baseerde zich op de asielmotieven die u aanhaalde bij uw eerste verzoek, in casu de problemen met M.(...) en zijn familie en medestanders; uw veroordeling; en de problemen van christenen in Egypte. Verder verwees u naar verklaringen die u eerder aflegde bij het CGVS en naar enkele motieven uit de beslissing die het CGVS nam in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. In casu wees u erop dat er een verschil bestond tussen Abu Korkas en Abu Korkas al Balat waar u enkele dagen verbleef; gaf u aan dat uw moeder verhuisde omdat ze zich onveilig voelde; stelde u dat u naar Abu Korkas ging om afscheid te nemen van uw moeder omdat u M.(...) had gezien in Hurghada en u bijgevolg wist dat hij niet in Abu Korkas was; en wees u erop dat u zanger was in de kerk. U verwees verder nog naar de algemene situatie van christenen in Egypte. Ter staving van uw tweede verzoek legde u een document voor van de rechtbank van Miniya (dd. 01/06/2019) waarmee u wilt aantonen dat uw familie sinds 2002 problemen kende met M.(...) en dat hij verantwoordelijk was voor het ontvoeren, verbranden en doden van uw vader in 2008. U voegde hieraan toe dat M.(...) ter dood werd veroordeeld en dat hij op de vlucht is. Verder legde u ter bevestiging van uw problemen een brief voor van de 'Protestant Churches of Egypt' (dd. 23/6/2019); een arrestatiebevel (dd. 04/06/2019); en uw medisch dossier. Nog legde u ter staving van uw en uw vrouws betrokkenheid bij verschillende evangelisatie-activiteiten attesten neer van twee christelijke vzw's, d.d. 30/8/2019.

Op 13 september 2019 verklaarde het CGVS uw en uw echtgenotes tweede verzoek niet-ontvankelijk, omdat jullie tweede verzoek op dezelfde motieven steunde die jullie naar aanleiding van het eerste verzoek uiteenzetten. De documenten die u neerlegde veranderden niets aan deze vaststellingen. Op 26 september 2019 dienden u en uw vrouw een beroep in tegen deze beslissing bij de RvV. Op 16 juni 2020 werd jullie beroep door de RvV (arrestnummers 237 009 en 237 010) verworpen.

U keerde niet terug naar Egypte en verliet België niet. Op 4 augustus 2022 dienden u en uw vrouw een **derde verzoek** om internationale bescherming in. In uw derde en huidige verzoek houdt u vast aan de asielmotieven die u in uw eerste verzoek uiteen zette, namelijk uw problemen met de Moslimbroeders in Egypte; de ontvoering en moord op uw vader; en de problemen van christenen in Egypte in het algemeen.

Daarnaast geeft u aan dat u (onbetaald) werkt in drie verschillende kerken in Mechelen, Lier en Antwerpen. U verwijst voorts naar de Facebookpagina van de kerk 'Jezus de Koning' in Lier ter staving van uw activiteiten in België. Nog verblijven jullie in een huis van de kerk en stelt u de baas te zijn van een kerk in Leuven. Voorts verklaart u dat u in België ook moslims bekeert, dat er in uw kerk doopsels van moslims zijn dewelke op Facebook worden gedeeld en bijgevolg iedereen weet dat u moslims bekeert. Bij terugkeer naar Egypte vreest u bijgevolg te worden ontvoerd en gedood omdat u het christendom predikt(e) en moslims bekeert. Voorts geeft u aan dat mensen in Egypte al worden gedood omdat ze christelijke kleding dragen.

Nog stelt u dat u in Egypte drie keer het slachtoffer werd van een inbreuk op uw fysieke integriteit. De dader was een moslim genaamd M.(...) F.(...). U stelt dat u zich hiervoor schaamt en dit daardoor niet eerder wilde vertellen. U voegt nog toe dat in Egypte meisjes worden ontvoerd, verkracht en daarna uit schaamte worden gedwongen zich tot de islam te bekeren en voegt eraan toe dat u vluchtte uit Egypte voor u werd gedwongen zich te bekeren.

Inzake uw gezondheid verklaart u dat u twintig jaar geleden een hartoperatie heeft ondergaan en dat u momenteel opnieuw hartproblemen heeft waarvoor u wordt behandeld. Nog maakt u gewag van een hoge bloeddruk en hoog cholesterol.

Betreffende uw drie minderjarige kinderen vreest u dat zij bij terugkeer naar Egypte ofwel zullen worden gedood, ofwel zullen worden gedwongen om zich tot de islam te bekeren.

Ter staving van uw huidige, derde verzoek legt u de volgende documenten voor: een verklaring van de Egyptische organisatie 'De goede herder' over uw christelijke activiteiten in Egypte, uw bekeringsactiviteiten in België en de problemen van christenen in Egypte in het algemeen; een verklaring van de Egyptian Union Human Rights Organizations (EUHRO) Egypt over uw problemen met de moslimbroeders, uw veroordeling en de dood van uw vader; en veertig pagina's met foto's, printscreens en artikels die u via Facebook en Google vond inzake de situatie van christenen in Egypte.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit geval dient vooreerst te worden gewezen op het feit dat uw en uw vrouws eerste twee verzoeken om internationale bescherming door het CGVS werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Daarnaast oordeelde het CGVS in jullie vorige verzoeken dat het loutere feit koptisch christen te zijn in Egypte niet volstond om te besluiten tot een toekenning van een internationale beschermingsstatus en dat ook de situatie in Egypte niet van die aard was dat u in aanmerking kwam voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 C) van de Vreemdelingenwet. Jullie tekenden in beide verzoeken beroep aan tegen deze beslissingen bij de RvV. De beslissing en motieven van het CGVS werden in beroep bevestigd door de RvV. Jullie gingen niet in cassatieberoep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit uw administratief dossier blijkt immers dat u zich in onderhavig verzoek opnieuw baseert op de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven die u aanhaalde in het kader van uw eerste en tweede verzoeken om internationale bescherming. Het hoeft geen betoog dat het louter herhalen van ongeloofwaardig bevonden asielmotieven – namelijk uw problemen met de Moslimbroeders in Egypte; de ontvoering en moord op uw vader; en de problemen van christenen in Egypte in het algemeen (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vragen 17, 20; Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 17) – volstaan om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te weerleggen.

Ook de documenten die u in uw huidige verzoek voorlegt (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 19) en waar ook uw echtgenote naar verwijst in haar huidige verzoek (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 19), kunnen niet beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat documenten op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te herstellen. Betreffende de verklaring van EUHRO Egypt van 30 augustus 2022 dient er te worden opgemerkt dat u in het kader van uw vorige twee verzoeken reeds gelijkaardige documenten voorlegde waarover zowel het CGVS als de Raad reeds oordeelden dat dit niet volstond om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas te weerleggen. Uiteraard geldt dit bijgevolg ook voor dit document. Het ongedateerde document van de Egyptische organisatie 'De goede herder' overtuigt om dezelfde reden evenmin.

Nog herhaalt u in uw huidige verzoek dat u en uw gezin christenen zijn en verklaart u dat jullie **in België actief deelnemen aan evangelisatie-activiteiten**. In het door u voorgelegde document van 'De goede herder' wordt hiervan gewag gemaakt en u verwijst eveneens naar uw activiteiten op sociale media (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vragen 12, 17, 19, 21; Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 17). U wees reeds op uw evangelisatie-activiteiten in uw tweede (vorige) verzoek en werd destijds door het CGVS en de RvV niet betwist. Er werd toen ook geoordeeld dat dit element niets wezenlijks toevoegt aan uw relaas en dat dit geen ander licht kan werpen op de appreciatie van jullie situatie in Egypte. In jullie derde, huidige verzoek brengen u noch uw vrouw elementen aan die hier iets fundamenteel aan kunnen wijzigen. U geeft weliswaar aan dat u vreest om bij terugkeer naar Egypte te worden ontvoerd en gedood omdat u het christendom predikt(e) en moslims bekeert (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 20), maar laat na deze vrees verder te concretiseren en personaliseren. Daarenboven maakt uw echtgenote betreffende de actualiteit van jullie problemen geen gewag van recente incidenten en stelt zij slechts louter speculatief dat de personen met wie jullie problemen zouden hebben – quod non – jullie niet zullen vergeten (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 17). Hoe het ook zij, uit jullie verklaringen kan niet worden afgeleid dat u noch uw gezin bij een terugkeer naar Egypte in de negatieve aandacht zouden komen te staan van derden omwille van jullie christelijk-evangeliserende activiteiten in België.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Egypte. Geweld tegen christenen van 17 februari 2021** toegevoegd aan uw administratief dossier, en de **UK Home Office, Country policy and information note: Christians, Egypt** van oktober 2020 beschikbaar op https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/931834/E_Egypt_-_Christians_-_CPIN_v4.0.pdf blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. Desondanks nam het geweld tegen de koptische gemeenschap vanaf 2016 opnieuw toe en pleegden de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. Er werd melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en was er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Het aantal aanvallen op christenen verminderde tussen 2018 en 2019 is sindsdien blijven dalen. Incidentele gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen blijven zich evenwel voordoen, vooral in het zuiden van het land, meer bepaald in Opper-Egypte en in de provincie Minya in het bijzonder. Deze incidenten kunnen voortvloeien uit gewone ruzies of betwistingen. Vooral het bouwen of herstellen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken door christenen over de Islam, geven aanleiding tot geweld gericht tegen de koptische christenen. De lokale Egyptische autoriteiten proberen in de meeste gevallen de spanningen te ontmijnen door het bewerkstelligen van traditionele verzoeningsbijeenkomsten. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Tenslotte zijn, ondanks een groot aantal veiligheidsmaatregelen door het regime, in geheel Egypte christenen af en toe het slachtoffer van dodelijke terroristische aanslagen. Verantwoordelijke is hier vrijwel altijd de terreurgroep Islamitische Staat.

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om onderstaande redenen in gebreke.

Zo geven u en uw echtgenote aan dat jullie in Egypte vrezen te worden gedood omwille van **jullie koptischchristelijk geloof**, of om te worden ontvoerd en te worden gedwongen zich tot de islam te bekeren. Nog stelt u dat mensen in Egypte al worden gedood omwille van hun christelijke kledij en merkt uw echtgenote op dat er geen vrijheid van meningsuiting is in Egypte. Voor **jullie kinderen** vrezen zowel u als uw echtgenote eveneens dat zij bij terugkeer naar Egypte zullen worden ontvoerd en verplicht zullen worden om zich tot de islam te bekeren, of te zullen worden gedood (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vragen 20, 23; Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 17, 20, 23). Inzake de situatie van christenen in Egypte legt u voorts veertig pagina's aan foto's, printscreens en artikels voor die u via Facebook en Google vond (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 19). Ook in uw vorige verzoeken verwees u reeds naar dergelijke artikels en documenten. Wederom dient te worden aangestipt dat de loutere verwijzing naar nieuwsartikels, sociale media-posts en foto's niet volstaan om vast te stellen dat elke christen die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Uit deze documenten kan bovendien geen nood aan internationale bescherming uwentwege worden afgeleid. U dient immers uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade duidelijk te personaliseren en te concretiseren. U laat dit evenwel na.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.

Voorts geeft u wat **uw gezondheid** betreft aan u dat u twintig jaar geleden een hartoperatie heeft ondergaan; dat u momenteel opnieuw hartproblemen heeft waarvoor u wordt behandeld; en een hoge bloeddruk en een hoog cholesterol heeft (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 13). Ook uw echtgenote verwijst naar uw hartproblemen en wijdt dit aan jullie stressvolle (illegaal) verblijf (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 21). Wat dit alles betreft moet voorts worden aangestipt dat uw gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, en evenmin met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Nog stelt u dat u in Egypte drie maal het slachtoffer werd van een inbreuk op uw fysieke integriteit gepleegd door een moslim genaamd M.(...) F.(...). U stelt dat u zich hiervoor schaamt en legt uit dat in Egypte meisjes worden ontvoerd, verkracht en daarna uit schaamte worden gedwongen zich tot de islam te bekeren en voegt eraan toe dat u vluchtte uit Egypte voor u werd gedwongen zich te bekeren (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 17). Betreffende de drie inbreuken op uw fysieke integriteit dient vooreerst te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van dit gebeuren reeds ernstig onderuit gehaald wordt door het feit dat u deze feiten volledig kadert binnen uw originele asielmotieven, dewelke reeds in uw eerste verzoek ongeloofwaardig werden bevonden.

De inbreuken op uw fysieke integriteit maken in uw verklaringen immers deel uit van de door u voorgehouden intimidatie en gedwongen bekering van christenen in Egypte (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 20), waar overigens ook uw echtgenote in haar huidige verzoek naar verwijst (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vragen 17, 20, 23). Het feit dat u de inbreuken op uw fysieke integriteit linkt aan de problemen die u in Egypte zou hebben gehad omwille van uw geloof, die zowel door het CGVS als door de RvV reeds totaal ongeloofwaardig werden beschouwd, maakt dat de reden en context van deze feiten ook ongeloofwaardig worden. Bijgevolg wordt er ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden inbreuken op uw fysieke integriteit an sich. Daarnaast liet u het na om deze feiten in uw eerste verzoek op het CGVS of in het daarop door u gestelde beroep bij de RvV, noch in uw tweede verzoek op de DVZ of in het daarna door u gestelde beroep bij de RvV – waarbij uw dossier telkens vertrouwelijk en individueel werd behandeld – te benoemen. Bovendien vond op uw eigen verzoek uw persoonlijk onderhoud van 13 april 2018 op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek in het Engels – en dus zonder tolk – plaats. Dat u evenwel alsnog naliet om op enig moment gewag te maken van deze feiten, ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgehouden inbreuken op uw fysieke integriteit teneinde u te bekeren tot de islam nog verder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie **COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 11 december 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20191211.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Egypte Veiligheidssituatie van 17 september 2021**) of blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren nieuwe radicale groepengewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. In 2020 bleef het geweld in de Sinai voortduren. De WS maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfalleten uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van de WS gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt en waar bij dergelijke confrontaties al honderden rebellen het leven hebben gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep; zij plegen voorts sporadische aanslagen op toeristische doelwitten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Voor de volledigheid dient voorts te worden opgemerkt dat het derde verzoek van uw echtgenote evenmin ontvankelijk kan worden verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest EU, artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker vat zijn betoog aan door in een eerste deel te stellen dat verwerende partij de termijn opgelegd door artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet heeft miskend. Hierdoor zou de bestreden beslissing genomen zijn in strijd met artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 5°, en 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

In een tweede deel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel schendt. Dit doordat verwerende partij in de bestreden beslissing niet uiteenzet waarom de (zeer korte) termijn die vooropgesteld wordt in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet. In dit kader geeft verzoeker ook een theoretische uiteenzetting over het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel.

Vervolgens betoogt verzoeker in een derde deel dat de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 geschonden zijn. Hiertoe geeft hij vooreerst een theoretische uiteenzetting met betrekking tot deze bepalingen. Waarna verzoeker uiteenzet dat de schending van deze bepaling er *in casu* uit bestaat dat verwerende partij hem niet in kennis heeft gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn vooropgesteld door artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet gerespecteerd kon worden. Daarbij stelt hij dat verwerende partij hierdoor ook artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen geschonden worden.

In een vierde deel klaagt verzoeker aan dat er in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom de commissaris-generaal geen persoonlijk onderhoud heeft georganiseerd voor verzoeker. Hetgeen volgens hem op grond van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wel gemoeten zou hebben.

Verzoeker vervolgt door te stellen dat hij betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig genomen werd. Hij is het immers oneens met de redenen van de eerdere weigeringen van zijn verzoeken om internationale bescherming hetgeen hij heeft aangegeven door middel van zijn bijkomende verklaringen en de bijkomende documenten die hij heeft neergelegd. Hij meent dat verwerende partij deze bijkomende verklaringen en documenten niet zorgvuldig onderzocht heeft daar deze louter verwijst naar de eerder genomen beslissingen. Verzoeker wijst erop dat hij nieuwe elementen naar voor heeft gebracht in het kader van zijn onderhavige verzoek om internationale bescherming. Zo herhaalt hij het antwoord dat hij bij de DVZ heeft gegeven op de vraag welke nieuwe elementen er aanwezig waren. Deze zijn met name nieuwe documenten, foto's en printscreens die zijn problemen zouden staven, het gegeven dat hij moslims bekeert in België, en het gegeven dat hij in Egypte verkracht werd in een poging hem te dwingen tot bekering tot de islam. Verzoeker benadrukt dat hij actief mensen bekeert en hiervoor ook actief is op sociale media. Hij meent dat dit aspect onderbelicht blijft in de bestreden beslissing en wijst hierbij op de context voor koptische christenen in Egypte en het feit dat verwerende partij hun situatie zelf als zorgwekkend kwalificeerde. Ook benadrukt hij dat hij tot driemaal toe het slachtoffer was van verkrachting in een poging om hem uit schaamte te doen bekeren. Daarbij wijst hij erop dat dit voor hem een zeer moeilijk te bespreken onderwerp is en dat zelfs zijn vrouw hier niet van op de hoogte is. Hij stelt op grond van het voorgaande dat hij weldegelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans dat aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Hij stelt dat er minstens een persoonlijk onderhoud moest georganiseerd worden om deze elementen toe te kunnen lichten.

In een laatste deel geeft verzoeker aan dat hij al vijf jaar weg is uit Egypte en dat hij geen enkele band meer heeft met dit land. Daarenboven wijst hij erop dat hij geen inkomsten heeft en dat gezien artikel 3 EVRM hiermee rekening gehouden moet worden daar hij het risico loopt in een toestand van zeer vergaande materiële deprivatie terecht te komen. Ook deze elementen zijn volgens hem onvoldoende beoordeeld in de bestreden beslissing.

Verzoeker besluit dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn. Daarbij wijst hij er nogmaals op dat hij geen band meer heeft met Egypte en dat hij weldegelijk nieuwe elementen heeft aangebracht.

Op grond van het voorgaande vraagt verzoeker in hoofddorde de bestreden beslissing te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen bevolen kunnen worden. In subsidiaire orde vraagt hij hem de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen dan wel hem subsidiaire bescherming te willen verlenen.

2.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van de bestreden beslissing (bijlage 1) en een bewijs van juridische tweedelijnsbijstand (bijlage 2).

3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van deze Richtlijn geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek bevat. De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

De formulering van artikel 40 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

In zijn arrest *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbiediging van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moeten, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

5.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift vooreerst poneert dat verwerende partij *in casu* geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek kon nemen, aangezien dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet dient te worden genomen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Door toch te besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, ondanks dat voormelde termijn van tien werkdagen werd overschreden, zou verwerende partij artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet, *“de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel”* en *“artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen”* schenden volgens verzoeker. De Raad kan deze zienswijze echter geenszins bijtreden. Immers dient erop te worden gewezen dat de voormelde termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft en dat noch de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft dus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verder bemerkt de Raad dat verzoeker, waar hij in dit verband nog opwerpt dat de redelijke termijn werd overschreden, verder in het geheel niet aantoonde welk belang hij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerdte vervolging en ernstige schade alsook aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan ook de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoeker toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoeker verder niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verwerende partij te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

5.3. Uit de verklaring volgend verzoek die verzoeker aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker zijn huidige, derde verzoek om internationale bescherming baseert op de hierna volgende elementen. Verzoeker herbevestigt (i) de vluchtmotieven die hij in voorgaande verzoeken naar voor heeft geschoven, met name dat hij in Egypte problemen had met moslim broeders, dat zijn vader er ontvoerd en vermoord werd en dat christenen er in het algemeen problemen kennen. Verder geeft hij aan, door middel van documenten, dat (ii) hij in België actief is in verschillende kerken en dat hij hier actief meewerkt aan het bekeren van moslims en hij dit ook op sociale media publiceert. Tevens stelt verzoeker dat (iii) een moslim man in Egypte tot drie maal toe zware inbreuken op zijn fysieke integriteit pleegde in een poging om hem te bekeren tot de islam. Hierover stelt verzoeker bij zijn voorgaande verzoek om internationale bescherming dit niet vermeld te hebben omwille van de schaamte die hij hiervoor voelt en dat deze dermate groot is dat ook zijn echtgenote hiervan niet op de hoogte is. Voorts geeft verzoeker aan (iv) gezondheidsproblemen te hebben, namelijk hartproblemen, hoge bloeddruk en te hoge cholesterol. Ook (v) vreest verzoeker dat zijn kinderen in Egypte gedood zullen worden of dat zij zich daar zouden moeten bekeren.

5.4. Verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat geen nieuwe elementen werden aangebracht of nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Hierbij wordt overwogen dat (i) verzoeker zich niet kan beroepen op asielmotieven die eerder ongeloofwaardig werden bevonden en dat (ii) de documenten die verzoeker voorlegt geen nieuwe elementen van de vereiste aard zijn omdat documenten niet volstaan om een ongeloofwaardig relaas geloofwaardig te maken en doordat in vorige verzoeken al gelijkaardige documenten werden neergelegd. Verder wordt gemotiveerd dat (iii) verzoekers vrees op grond van zijn evangelisatie-activiteiten in België geen concrete en persoonlijke vrees betreft en speculatief is. Daarbij doet verwerende partij gelden dat er niet uit afgeleid kan worden dat verzoeker of zijn gezin negatief in de aandacht zou komen in Egypte. Met betrekking tot het risico dat verzoeker als Christen zou lopen in Egypte wordt op grond van landeninformatie gemotiveerd dat (iv) hoewel de situatie voor Koptische christenen in Egypte zorgwekkend is, het loutere feit Kopt te zijn niet voldoende is om een persoon als vluchteling te erkennen en een reëel risico op ernstige schade hierdoor alsnog *in concreto* dient aangetoond te worden en dat verzoeker dit niet doet omdat hij enkel algemene informatie met betrekking tot de behandeling van Koptische Christenen in Egypte aanvoert. Verder wordt ook gemotiveerd dat (v) verzoekers gezondheidsproblemen geen verband houden met de criteria van de Conventie van Genève en evenmin met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en dat (vi) verzoekers relaas dat er tot driemaal toe inbreuken op zijn seksuele integriteit gepleegd zouden zijn geen nieuw element van de vereiste aard is. Hierbij wordt overwogen dat verzoeker dit relaas kadert in zijn originele asielmotieven die eerder al ongeloofwaardig werden bevonden en doordat verzoeker dit element geenszins aanhaalde in het kader van zijn vorige verzoeken terwijl hij gewezen werd op de vertrouwelijkheid van de procedure en er bij zijn persoonlijk onderhoud enkel een protection officer aanwezig was. Ten slotte wordt in de bestreden beslissing ook gemotiveerd dat (vii) er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

5.5. De Raad stelt vooreerst vast dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten niet aannemelijk werden bevonden omdat (i) zijn beweerde vrees ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoeker nog drie maanden op zijn gewoonlijke verblijfplaatsen Abo Korkas en Hurghada verbleef en het ongeloofwaardig is dat hij zich nog op dergelijke nabije afstand van zijn vervolgers begaf en er sinds zijn vrijlating geen rechtstreekse bedreigingen meer hebben plaatsgevonden, (ii) er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaringen dat M. zijn verblijfplaats in Hurghada pas einde 2017 had ontdekt nu verzoeker verklaarde dat in Abo Korkas het doen en laten van iedereen gekend is zodat het niet onlogisch zou zijn dat zijn verblijfplaats in Hurghada ook bekend was aan de inwoners van Abo Korkas en dus ook bij M., (iii) het ongeloofwaardig wordt geacht dat M. en T., die volgens verzoeker strikte moslims zijn en uit een sterke familie komen die niet bang is van de politie en de overheid, op een omslachtige manier, met name dat ze een beschuldiging lieten indienen door hun vrienden, hen trachtten te treffen, (iv) het merkwaardig is dat hij openlijk en publiekelijk uitkomt voor zijn christelijke diensten nu gelet op zijn vrees voor M. en T. zou kunnen verwacht worden dat hij enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen inzake zijn activiteiten, (v) het ongeloofwaardig is dat hij zonder problemen via de luchthaven Egypte kon verlaten op legale wijze aangezien er immers een arrestatiebevel tegen verzoeker werd uitgeschreven, (vi) zijn beweerde vrees weinig geloofwaardig wordt geacht door het feit dat zijn moeder tot op heden nog

steeds op hetzelfde adres verblijft, met name boven de winkel die door M. en T. werd ingenomen en (vii) de door verzoeker neergelegde documenten, waaronder de documenten inzake de verdwijning van zijn vader, de documenten over de beschuldiging tegen verzoeker, de documenten inzake zijn verblijf in Griekenland en Duitsland en de documenten opgemaakt door de Evangelische kerk en de Council of Human Rights de appreciatie van het CGVS niet kunnen ombuigen. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest van 9 april 2019. Aangaande het door verzoeker neergelegde vonnis van de rechtbank van El Menia van 15 februari 2018 oordeelde de Raad als volgt: *“De Raad stelt vast dat het vonnis een fotokopie (“is written a spitting image”) is waarop een aantal stempels werden aangebracht. Nog daargelaten dat de drie handtekeningen onderaan de laatste bladzijde onleesbaar zijn en de identiteit van de ondertekenaars verder anoniem blijft blijkt bovendien dat de handtekening uiterst rechts, oorspronkelijk in rode balpen, overschreven werd met een blauwe balpen. Deze onregelmatigheid samen met de vaststelling dat verzoeker niet het originele vonnis kan bijbrengen relativeert op ernstige wijze de bewijswaarde van het stuk. Dat dit vonnis naar de vorm zou zijn uitgegeven “volgens de voorschriften van het land van herkomst”, wordt door verzoeker op geen enkele wijze gestaafd. Gelet op wat voorafgaat is dit vonnis op zich dan ook onvoldoende om de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas alsnog te herstellen.”*

Bij de indiening van zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming verwees verzoeker naar de reeds in het kader van zijn eerste verzoek aangehaalde vluchtmotieven, met name de problemen met M. en zijn familie en medestanders, zijn veroordeling en de problemen van Christenen in Egypte. Hij verklaarde verder dat er een verschil bestaat tussen Abu Korkas en Abu Korkas al Balat waar hij enkele dagen verbleef, dat zijn moeder is verhuisd omdat ze zich onveilig voelde, dat hij naar Abu Korkas ging om afscheid te nemen van zijn moeder omdat hij M. had gezien in Hurghada en hij bijgevolg wist dat hij niet in Abu Korkas was en dat hij zanger was in de Kerk. Verzoeker legde ter staving een document voor van de rechtbank van Miniya van 1 juni 2019, een brief van de Protestant Churches of Egypt van 23 juni 2019, een arrestatiebevel van 4 juni 2019, zijn medische dossier en attesten van NGO Gave Veste Vzw – Christelijk werk onder vluchtelingen van 30 augustus 2019 en een attest van de Vzw Christus voor alle Naties van 30 augustus 2019, ter staving van het feit dat verzoeker en zijn echtgenote actief betrokken zijn bij verschillende evangelisatie-activiteiten.

Verzoekers eerste volgende verzoek om internationale bescherming werd door de commissaris-generaal niet ontvankelijk verklaard op 13 september 2019 omdat in hoofde van verzoeker geen sprake was van nieuwe elementen of aan de orde zijnde feiten die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor internationale bescherming in aanmerking kwam, omdat werd vastgesteld dat verzoeker zich opnieuw baseerde op de asielmotieven die hij aanhaalde bij zijn eerste verzoek. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten werd als volgt gemotiveerd:

“De documenten die u voorlegt in het kader van uw huidig verzoek kunnen evenmin beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans minstens aanzienlijk groter maken dat u alsnog in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Allereerst dient te worden opgemerkt dat documenten op zich niet volstaan om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas te herstellen. Het document dat u voorlegt en dat afkomstig zou zijn van de rechtbank van al Miniya overtuigt vormelijk daarenboven allermint. Bovendien ziet het CGVS niet in waarom een rechtbank in juni 2019 klaarblijkelijk zonder duidelijke reden een document zou opstellen dat uw claim dat uw familie sinds 2002 problemen kende met M.(...) en dat hij verantwoordelijk zou zijn voor de dood van uw vader in 2008 zou bevestigen. Dit alles strookt daarenboven niet met uw eerdere verklaring dat het onderzoek naar deze beweerde kwestie reeds in 2010 werd afgesloten en uw bewering dat u, overigens toevallig op de datum dat uw schengenvizum afliep (15/02/2018), veroordeeld werd omwille van klacht die diezelfde M.(...) zou hebben ingediend. Dit geldt eveneens voor uw plotse bewering dat M.(...) ter dood werd veroordeeld en dat hij de vlucht zou hebben genomen. Iets wat overigens zou betekenen dat u wel degelijk kunt rekenen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten, opnieuw in tegenspraak met uw eerdere verklaringen, en bovendien op zijn minst zou leiden tot een herziening van uw voorgehouden veroordeling op basis van een klacht van diezelfde M.(...).

(...)

Wat betreft deze documenten kan nog worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk niet in het bezit was van deze documenten en dat ze zelfs nog niet opgesteld waren op het moment dat u op 29 april 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming indiende. Een op zijn minst bevreemdende vaststelling die twijfels doet rijzen over de oprechtheid van uw verzoek om internationale bescherming.”

In zijn arrest nr. 273 009 van 16 juni 2020 heeft de Raad het beroep tegen deze beslissing verworpen en werd de beschikking van de Raad waarbij werd vastgesteld dat verzoeker geen elementen lijkt aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling

in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bevestigd met dien verstande dat met betrekking tot het document afkomstig van de rechtbank van Miniya als volgt werd geoordeeld:

“Voorts is verzoekende partij het oneens met randnummer 6 in voornoemde beschikking waarin gesteld wordt dat de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegd is door verzoekende partij. Zij volhardt dat uit het document afkomstig van de rechtbank van Miniya blijkt dat haar familie problemen heeft met M.A. en geeft aan dat het document dateert van 1 juni 2019 en daarom pas kon worden overgelegd tijdens haar tweede verzoek ingediend op 29 april 2019. Verzoekende partij herneemt voorts haar betoog dat er wel degelijk een duidelijke reden bestaat waarom de rechtbank dit document heeft opgesteld, namelijk nadat het openbaar ministerie zelf aandrang om de zaak te heropenen omwille van nieuwe elementen die hiertoe de verantwoording vormen, met name de veroordeling van M.. De verzoekende partij benadrukt verder dat de authenticiteit van het voorgebrachte document van de rechtbank van Miniya niet wordt betwist. Verzoekende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de motivering in de bestreden beslissing wat betreft het document afkomstig van de rechtbank van Miniya te wensen overlaat en dat het stuk zelfs niet vertaald werd. De Raad wijst er echter op dat hoe dan ook, in de mate wordt aangenomen dat M. effectief ter dood zou veroordeeld zijn en de rechtbank op vraag van het Openbaar Ministerie de zaak terug zou heropend hebben, dit betekent dat verzoekende partij wel degelijk kan rekenen op de bescherming van de Egyptische autoriteiten, hetgeen in tegenspraak is met haar eerdere verklaringen, en bovendien op zijn minst kan leiden tot een herziening van haar voorgehouden veroordeling op basis van een klacht van diezelfde M..”

Verzoeker verklaart in het kader van zijn tweede volgend verzoek vooreerst dat zijn problemen in Egypte erger zijn geworden omdat hij in Egypte vooral werkte onder christenen maar dat hij in België ook moslims bekeert, wat volgens hem niet wordt goedgekeurd in Egypte. Hij stelt dat er in zijn kerk ook doopsels van moslims plaatsvinden, dat dit ook op Facebook wordt gezet en dat *“dus iedereen weet dat ik dit doe”* (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Verzoeker legt bij de indiening van zijn huidig volgend verzoek een verklaring van *“De Goede Herder”*, een verklaring van E.U.H.R.O. en een veertigtal foto's en artikels over de algemene situatie van Christenen in Egypte. Verder bevinden zich in de map landeninformatie een aantal schermafdrucken van verzoekers' facebookpagina en de facebookpagina van zijn echtgenote, waarop verzoeker en zijn familieleden te zien zijn in verschillende plaatsen in België. Uit de vertaling door de tolk bij de DVZ zoals opgetekend in de verklaring volgend verzoek blijkt dat in het document van de Goede Herder wordt vermeld dat verzoeker bij de parochie gekend is als een eerlijke persoon en *“gebruikt wordt door God voor onze stad in alle kerken van onze parochie”*, dat hij mee helpt om christenen te redden, dat zijn leven is onmogelijk gemaakt in Egypte omdat hij veel moslims bekeert op straat en dat verzoeker en zijn gezin zullen vermoord worden als zij terugkeren naar Egypte omdat christenen onthoofd worden enkel en alleen omdat zij christen zijn of christelijke kledij aanhebben. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing hebben verzoeker en zijn echtgenote in het kader van hun vorige verzoeken reeds gewezen op hun evangelisatie activiteiten maar werd door de Raad reeds geoordeeld dat dit niets wezenlijks toevoegt aan hun relaas en geen ander licht kan werpen op de appreciatie van hun situatie in Egypte. Het document is niet gedateerd. Het document van de E.U.H.R.O. van 30 augustus 2022 vermeldt dat deze organisatie onderzoek heeft gedaan naar het probleem van verzoeker en dat de verklaringen van verzoeker waarheidsgetrouw zijn, dat hij bij verstek tot zeven jaar celstraf is veroordeeld voor minachting van religie in het jaar 2017 voor de correctionele rechtbank parket Staatsveiligheid Al Menia (verklaring volgend verzoek, vraag 19).

De Raad stelt vast dat niet wordt betwist dat verzoeker een Koptisch Christen is en dat hij in het verleden actief was in de Koptische Kerk in Egypte en dat hij momenteel actief is in een kerk in Lier. In zoverre verzoeker bij de DVZ verklaart dat hij actief moslims bekeert in België en dat dopen van moslims in zijn kerk in België op Facebook worden gepubliceerd, kan de Raad slechts vaststellen dat dit laatste niet kan worden afgeleid uit de door verzoeker neergelegde documenten, maar het document van de Goede Herder wel vermeldt dat *“in België veel moslims bekeert tot het Christendom op straat”*. Er liggen geen documenten voor waaruit kan blijken dat verzoekers bekeringsactiviteiten via sociale media zichtbaar zouden zijn, noch liggen foto's voor van verzoeker in zijn hoedanigheid als pastoor noch van activiteiten in zijn kerk. De overige artikels en schermafdrucken hebben enkel betrekking hebben op de situatie van Christenen in Egypte en hebben geen betrekking op verzoeker. Zelfs indien verzoeker daadwerkelijk betrokken is bij evangelisatie en bekeringen van moslims in België, tonen de door verzoeker neergelegde en op hem betrekking hebbende documenten in elk geval niet aan dat deze activiteiten bekend zouden zijn in Egypte en dat hij omwille van zijn activiteiten hier gevisieerd dreigt te worden. Door in het verzoekschrift louter zijn evangelisatie-activiteiten te benadrukken en te stellen dat hij via sociale media mensen actief tracht te bekeren, waaronder ook moslims en een uitgesproken zichtbaar profiel heeft en verder letterlijk zijn verklaringen zoals weergegeven in de verklaring volgend verzoek te citeren, weerlegt verzoeker de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat hij zijn

evangelisatie-activiteiten reeds aanhaalde in het kader van zijn eerste volgend verzoek niet, en doet hij evenmin afbreuk aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat uit de documenten die hij heeft voorgelegd geen bekeringsactiviteiten blijken.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt verder dat in Egypte na de afzetting van president Morsi in de zomer van 2013 een golf van geweld plaatsvond tegen Christenen en hun bezittingen en kerken maar dat eind 2013 de rust terugkeerde. Onder het bewind van president Al Sisi werden weliswaar inspanningen geleverd om christenen meer te beschermen maar dit verhinderde niet dat het geweld tegen Christenen toenam vanaf 2016 en dat Wilayat Sinai en IS Misr bloedige aanslagen pleegden met tientallen slachtoffers. Er werden grote aanslagen gepleegd op koptische kerken en koptische pelgrims en werd ook melding gemaakt van moorden in en rond Al Arish, brandstichting in woningen en afpersingen en verdwijningen van koptische burgers. Het aantal aanvallen op Christenen verminderde tussen 2018 en 2019 maar er blijven zich gewelddadige incidenten tussen gemeenschappen voordoen, vooral in Opper-Egypte en Minya. Koptische christenen blijven het slachtoffer geweld dat kan ontstaan naar aanleiding van het bouwen van kerken, interconfessionele liefdesrelaties en blasfemische uitspraken over moslims. Lokale autoriteiten proberen in de meeste gevallen in te grijpen door middel van het organiseren van traditionele verzoeningsbijeenkomsten maar deze aanpak wordt bekritiseerd omdat dit zou resulteren in straffeloosheid en het uitblijven van juridische vervolging en omdat de moslimgemeenschap hierbij vaak zou worden voorgetrokken. Hoewel een aantal veiligheidsmaatregelen zijn genomen door het regime, blijven christenen in Egypte af en toe gevisieerd door terroristische aanslagen door voornamelijk Islamitische Staat. Verder is het gebruiken van religie om extremisme te promoten met het doel om strijd te veroorzaken en het vernederen van de Islam, het Christendom of het Jodisme strafbaar volgens Egyptisch recht, maar rechtbanken en overheidsfunctionarissen interpreteren in het algemeen de sharia zo dat bekering van de islam naar een andere godsdienst verboden is. Noch de grondwet, noch het strafwetboek verbieden bekeringsijver maar enkel de bekering tot de islam wordt erkend door de overheid. Lokale en internationale mensenrechtenorganisaties hebben in 2019 melding gemaakt van verschillende veroordelingen van personen wegens blasfemie waarbij religieuze minderheden en Christenen in het bijzonder, disproportioneel worden gevisieerd (UK Home Office, *Country Policy and Information Note. Egypt: Christians*, October 2020, 15-16, 27-28).

De door verzoeker bijgebrachte prints en internetartikels bevestigen dat er nog steeds aanslagen tegen Christenen plaatsvinden en dat zijn kunnen geconfronteerd worden met discriminatie. Deze informatie ligt in dezelfde lijn als de in de bestreden beslissing geciteerde bronnen. Uit deze informatie kan niet worden afgeleid dat, hoewel de situatie van koptische christenen in Egypte zorgelijk is en er nog steeds geweldsincidenten tegen hen plaatsvinden, ondanks specifieke maatregelen die door de overheid worden genomen, er niet kan worden gesteld dat in Egypte actueel sprake is van groepsvervolging van koptische christenen zodat het louter behoren tot deze groep in de huidige stand van zaken niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen. De Raad stelt vast dat geen objectieve landeninformatie voorligt waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie van koptische christenen sinds het arrest van de Raad van 16 juni 2020 dermate is veranderd dat dit als een nieuw feit zou kunnen worden beschouwd dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient bijgevolg door verzoeker concreet aannemelijk worden gemaakt en de Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker alsook zijn echtgenote, in zoverre zij stellen dat zij vrezen dat zij en hun kinderen gedood zullen worden omwille van hun koptisch-christelijk geloof of om te worden ontvoerd en gedwongen te worden zich tot de islam te bekeren geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen aanzienlijk vergroten. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Zo geven u en uw echtgenote aan dat jullie in Egypte vrezen te worden gedood omwille van jullie koptisch-christelijk geloof, of om te worden ontvoerd en te worden gedwongen zich tot de islam te bekeren. Nog stelt u dat mensen in Egypte al worden gedood omwille van hun christelijke kledij en merkt uw echtgenote op dat er geen vrijheid van meningsuiting is in Egypte. Voor jullie kinderen vrezen zowel u als uw echtgenote eveneens dat zij bij terugkeer naar Egypte zullen worden ontvoerd en verplicht zullen worden om zich tot de islam te bekeren, of te zullen worden gedood (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vragen 20, 23; Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 17, 20, 23). Inzake de situatie van christenen in Egypte legt u voorts veertig pagina's aan foto's, printscreens en artikels voor die u via Facebook en Google vond (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 19). Ook in uw vorige verzoeken verwees u reeds naar dergelijke artikels en documenten. Wederom dient te worden aangestipt dat de loutere verwijzing naar nieuwsartikels, sociale media-posts en foto's niet volstaan om vast te stellen dat elke christen die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of*

een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Uit deze documenten kan bovendien geen nood aan internationale bescherming uwentwege worden afgeleid. U dient immers uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade duidelijk te personaliseren en te concretiseren. U laat dit evenwel na. Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De door u aangehaalde vluchtmotieven buiten beschouwing, maakt u doorheen uw opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. U brengt geen voldoende concrete, op uw persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat u in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. U maakt dan ook niet aannemelijk dat er in uw hoofde sprake is van discriminatie die het leven in uw land van herkomst ondraaglijk maakt.” De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstig verweer voert tegen deze motieven die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier. Dat de staatsreligie van Egypte de islam is en dat de situatie van koptische christenen in Egypte zorgelijk wordt genoemd in de bestreden beslissing wordt niet betwist. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hiermee geen wezenlijke kritiek levert op de beoordeling van de algemene situatie koptische christenen in Egypte in de bestreden beslissing en dat verzoeker evenmin in het verzoekschrift enige informatie aanbrengt die hierover anders kan doen besluiten. Verzoeker toont niet aan dat elke koptische christen omwille van zijn geloofsovertuiging systematisch vervolgd wordt in Egypte.

Met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij in Egypte driemaal het slachtoffer werd van een ernstige inbreuk op zijn fysieke integriteit door een moslim genaamd M.H., dat hij zich hiervoor schaamt, dat in Egypte meisjes worden ontvoerd, verkracht en daarna gedwongen zich tot de Islam te bekeren en hij uit Egypte vluchtte voor hij gedwongen werd zich te bekeren wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: “Betreffende de drie inbreuken op uw fysieke integriteit dient vooreerst te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van dit gebeuren reeds ernstig onderuit gehaald wordt door het feit dat u deze feiten volledig kadert binnen uw originele asielmotieven, dewelke reeds in uw eerste verzoek ongeloofwaardig werden bevonden. De inbreuken op uw fysieke integriteit maken in uw verklaringen immers deel uit van de door u voorgehouden intimidatie en gedwongen bekering van christenen in Egypte (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vraag 20), waar overigens ook uw echtgenote in haar huidige verzoek naar verwijst (Verklaring volgend verzoek [...], 30 september 2022, vragen 17, 20, 23). Het feit dat u de inbreuken op uw fysieke integriteit linkt aan de problemen die u in Egypte zou hebben gehad omwille van uw geloof, die zowel door het CGVS als door de RvV reeds totaal ongeloofwaardig werden beschouwd, maakt dat de reden en context van deze feiten ook ongeloofwaardig worden. Bijgevolg wordt er ernstig afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden inbreuken op uw fysieke integriteit an sich. Daarnaast liet u het na om deze feiten in uw eerste verzoek op het CGVS of in het daarop door u gestelde beroep bij de RvV, noch in uw tweede verzoek op de DVZ of in het daarna door u gestelde beroep bij de RvV – waarbij uw dossier telkens vertrouwelijk en individueel werd behandeld – te benoemen. Bovendien vond op uw eigen verzoek uw persoonlijk onderhoud van 13 april 2018 op het CGVS in het kader van uw eerste verzoek in het Engels – en dus zonder tolk – plaats. Dat u evenwel alsnog naliet om op enig moment gewag te maken van deze feiten, ondermijnt de geloofwaardigheid van de voorgehouden inbreuken op uw fysieke integriteit teneinde u te bekeren tot de islam nog verder.” Tijdens de zitting van de Raad, die op vraag van verzoeker achter gesloten deuren plaatsvond, verklaart verzoeker dat hij niet eerder vertelde over de verkrachting omdat hij zich hiervoor erg schaamt en het voor hem erg moeilijk is hierover te spreken. Verzoeker benadrukt dat hij pastoor is in Lier en niet zou liegen voor papieren en dat indien hij alleen in België zou zijn zonder zijn echtgenote en kinderen hij dit nooit zou gezegd hebben ook al zou dit betekenen dat hij zonder documenten in België moet verblijven omdat hij zich hierover erg schaamt. Het is niet betwist dat verzoeker pas bij de indiening van het huidig volgend verzoek melding maakt van het feit dat hij tot driemaal toe werd verkracht door een moslim. De door verzoeker aangehaalde feiten zijn, indien geloofwaardig, zeer ernstig. Het komt frequent voor dat slachtoffers van seksueel geweld kampen met gevoelens van schaamte en angst en dat zij niet in staat zijn hierover te spreken bij de eerste gelegenheid die zich voordoet in de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming. Het Hof van Justitie heeft in de zaken C-148/13 tot en met C-150/13, “A, B en C tegen

Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid” van 2 december 2014, die betrekking hadden op verzoeken om internationale bescherming op grond van seksuele oriëntatie, er op gewezen dat *“Gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name zijn seksualiteit, kan uit het enkele feit dat deze persoon, wegens zijn terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van zijn leven, niet meteen heeft verklaard homoseksueel te zijn, niet de conclusie worden getrokken dat hij niet geloofwaardig is”* (punt 69). Naar analogie kan worden gesteld dat de loutere vaststelling dat de verzoeker de feiten van seksueel misbruik zou hebben ondergaan pas in het kader van zijn tweede volgend verzoek heeft onthuld in beginsel niet kan volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid ervan. Bovendien heeft, zoals reeds aangehaald, het Hof van Justitie geoordeeld dat de uitlegging van artikel 40, leden 2 en 3, van de Richtlijn 2013/32 die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, verder zou gaan dan noodzakelijk is om de eerbieding van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou dit afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

In casu stelt de Raad vast dat, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, uit de notities van het persoonlijk onderhoud gehouden in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming het persoonlijk onderhoud op zijn eigen verzoek plaatsvond in het Engels en zonder tolk. Verzoeker verklaart hierover ter terechtzitting dat hij dit had gevraagd omdat de meeste tolken moslim zijn en hij de tolk niet ongewild wilde kwetsen door de confrontatie met zijn christelijk geloof. Verzoeker kon op dat ogenblik niet vertellen over de inbreuken op zijn fysieke integriteit, ongeacht de aanwezigheid van een tolk. De Raad stelt vast dat ook in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming en in het kader van de beroepsprocedures inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming en zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming verzoeker deze feiten niet heeft vermeld. Verzoekers advocaat werpt ter terechtzitting op dat verzoeker niet kan verweten worden dat hij deze feiten niet vermeldde in het kader van de beroepsprocedure bij de Raad in het kader van zijn eerste volgend verzoek omdat dit beroep werd behandeld tijdens de covid-periode door middel van een schriftelijke procedure en geen terechtzitting werd georganiseerd. Het arrest van de Raad van 16 juni 2020 vermeldt de beschikking van 11 mei 2020 met toepassing van artikel 3, zesde lid van het bijzonder machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van zaken. Het betrof een uitzonderingsprocedure waarbij om redenen van volksgezondheid in deze periode geen zitting werd georganiseerd na een verzoek tot horen maar verzoeker de mogelijkheid kreeg een pleitnota in te dienen als reactie op de beschikking van de Raad. Verzoekers advocaat diende een pleitnota in. Gelet op het uitzonderlijke karakter van deze procedure voor de Raad waarbij verzoeker niet persoonlijk kon verschijnen verkeerde verzoeker toen niet in de mogelijkheid om desgevallend de behandeling achter gesloten deuren te vragen, zoals hij heden wel heeft gevraagd. Hoewel de louter schriftelijke afhandeling het vertrouwelijke karakter ervan niet als dusdanig in de weg stond, kan evenwel ook niet voorbijgegaan worden aan het gegeven dat de door verzoeker aangehaalde feiten zeer ernstig zijn; dat verzoeker hierover tot op heden niet werd gehoord door verwerende partij en dat verzoekers verklaringen en de redenen waarom hij deze feiten niet eerder vermeldde, op het eerste zicht oprecht overkomen. Ook de behandeling achter gesloten deuren laat niet toe om verzoeker uitgebreid en gedetailleerd te horen over deze feiten. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verwerende partij over personeel beschikt dat daartoe een specifieke opleiding heeft genoten. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde feiten reeds ernstig onderuit gehaald wordt door het feit dat hij deze volledig kadert binnen zijn originele asielmotieven, dewelke reeds in zijn eerste verzoek ongeloofwaardig werden bevonden, stelt de Raad vooreerst vast dat uit verzoekers verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij deze feiten *“volledig kadert binnen uw originele vluchtmotieven”*. Blijkens de verklaring volgend verzoek antwoordt verzoeker gevraagd *“Hebt u nog andere nieuwe elementen”* als volgt: *“Ja, maar ik durf dit echt niet zeggen. Ik wil ook niet dat mijn vrouw of eender wie dit te weten komt maar ik ben verkracht in Egypte door een moslim man genaamd M.F.. Hij heeft mij drie keer verkracht om mij schaamte te berokkenen. Dit is hoe ze het doen in Egypte, ze ontvoeren bijvoorbeeld meisjes, verkrachten ze en dan dwingen ze meisjes om zich te bekeren uit schaamte. Ik ben gevlucht uit Egypte voor ik gedwongen werd om mij te bekeren. Ik wil echt niet dat iemand dit te weten komt”*. Verder herhaalt verzoeker, gevraagd waarom hij dit niet eerder heeft verteld, dat hij dit niet kon omdat hij zich hierover enorm schaamt en *“ik dacht ook dat het feit dat ik christen ben en hierdoor gevaar loop genoeg was om erkend te worden. Daarnaast werd mijn vader ontvoerd en vermoord. Ik vertel echt de waarheid hierover en vond dat dit meer dan genoeg was om te bewijzen dat ik en mijn gezin niet veilig zijn in Egypte. Ik wil dat het CGVS dit ook weet en daarom vertel ik het nu wel hoewel dit erg moeilijk is voor mij”* (verklaring volgend verzoek, vraag 17).

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker de inbreuken op zijn fysieke integriteit niet verbindt aan de problemen die hij zou hebben gehad met de moslimbroeders M. en T. en de problemen van zijn vader, maar dit voorstelt als een afzonderlijk vluchtmotief dat verband zou houden met zijn koptisch-christelijke overtuiging. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker deze nieuwe feiten ter terechtzitting situeert nadat hij volgens zijn verklaringen in 2017 werd vrijgelaten en dus in de periode van drie maanden gedurende dewelke hij nog in Egypte verbleef. Het seksueel geweld waarvan verzoeker beweert het slachtoffer te zijn geweest heeft dus volgens zijn verklaringen kort voor zijn vertrek uit Egypte plaatsgevonden en is er dus mee de aanleiding voor geweest. Indien verzoeker, zoals hij beweert, daadwerkelijk het slachtoffer is geweest van seksueel geweld omwille van zijn geloofsovertuiging is mogelijk sprake van vervolging in het verleden wat aanleiding zou kunnen geven tot de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt verder dat in het kader van het huidig volgend verzoek hierover niet werd gehoord door verwerende partij.

Gelet op de actuele situatie van koptische christenen in Egypte waarvan verwerende partij zelf stelt dat zij zorgelijk is en uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld tegen koptische christenen in Egypte vanaf 2016 tot 2018 weer toenam, kan de Raad mede gelet op het gegeven dat verzoeker hierover tot op heden niet werd gehoord door verwerende partij, in de huidige stand van zaken niet bevestigen dat de voorwaarden van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld zijn zonder verder onderzoek van verzoekers verklaringen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Aldus dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 december 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend drieëntwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET